

[Guldberg.]

vanskeligheder herved. Jeg kan derfor kun være tilfreds med, at ministeren i forslaget har udformet reglerne ret detaljeret, således at man allerede på nuværende tidspunkt i offentligheden vil kunne se, hvorledes det skal gå til. Man får også det indtryk, som man vel på forhånd måtte vente, at det vel ikke behøvede at være så forfærdelig indviklet, og at det såmænd ikke behøver at blive vanskeligere end en ejendomsvurdering.

Jeg kunne måske dog sige, at i formuleringen af lovforslagets § 3, stk. 3, er der specielt i de sidste to tredjedele af dette stykke, en del vejledning; her skal man vel nok overveje, om det er rigtigt at have dette stående i selve loven. Jeg tænker her på, at stykket indeholder mange kriterier, som er så ubestemte, at de måske kræver en nærmere uddybning; det kan man måske se nærmere på.

Jeg vil også gerne sige, at der jo ikke er nogen af de partier eller nogen af dem, der har været med til at tage ansvaret for at finde en løsning på boligspørgsmålet, som har været begejstret for tanken om, at man måtte anvende en vurdering som det fremtidige grundlag for huslejeforhøjelser. Det er vist også helt klart for alle, som har prøvet at sætte sig virkelig ind i dette spørgsmål, at det ville være helt uforsvarligt at gå i gang med de store huslejeforhøjelser, også selv om de skulle fordeles over en længere periode, uden at man havde tilvejebragt et andet og et nyt grundlag i forhold til de huslejer, som er opstået på grundlag af regulering af huslejeniveauet for 1939 og senere suppleret med de huslejer, der er opstået i nybyggeriet. Det drejer sig om 27 års reguleringer, 27 år, hvor der i praksis ikke er sket megen tilpasning, og hvor forholdene derfor er så forskellige og så urimelige, at selv om man kan beklage, at det er nødvendigt at begynde på et nyt grundlag, så er det allerede af den grund rigtigt at gøre det. Man kunne ikke gå i gang med alle disse reguleringer på det gamle grundlag og dermed på en måde risikere at komme til bare at forøge en række af de urimeligheder, der lå i forvejen, og uden at vide, hvornår man blev færdig.

Når det ligger således, må vi da også som et første skridt gå ind for den udligning, der

nu skal foretages, at få fastsat et nogenlunde rimeligt prisniveau imellem huslejerne indbyrdes, og det må vi selvfølgelig acceptere. Det er vel ikke unaturligt, at vi fra vor side beklager, at det ikke var muligt, når man alligevel måtte have denne vurdering og de udgifter og besværligheder, den omfatter, at skabe en samling om også at benytte vurderingen til en fastsættelse af selve huslejen og så lade udjævningen, som skal foregå over for lejerne, ske ved refusion eller kompensations over en periode.

Når jeg siger, at jeg beklager det, så er det jo, fordi svagheden ved det, vi nu prøver på, jo er, at nu får vi nok fastsat ved denne vurdering et prisniveau, som bliver nogenlunde ensartet anno 1966. Men lejernes muligheder for at sammenligne og at benytte denne sammenligning til en bevægelighed og til at vælge efter pris og kvalitet ligger jo et stykke ud i fremtiden, og derfor må man jo så håbe på, at det alligevel vil vise sig, at der kommer så meget konkurrence i byggeriet på grund af andre af de foranstaltninger, vi skal til at gennemføre, og som for et boligoverskud også kan virke regulerende, at man ikke kommer ud for en så fortsat stærk stigning i priserne i nybyggeriet, at vi i virkeligheden, når vi kommer henimod 1975, må være nødt til at foretage en operation af lignende karakter som den, vi diskuterer i dag.

Jeg har ikke i øvrigt mange bemærkninger til de enkelte bestemmelser. Jeg kunne måske finde anledning til i tilknytning til de bemærkninger, der står i lovforslaget, at gøre opmærksom på, hvad der også fremgår af bemærkningerne, at når boligforliget har fastlagt såvel en øvre grænse for de huslejeforhøjelser, der kan komme netop i kraft af vurderingerne, og der samtidig er fastsat for den samme periode en ganske bestemt regel for, hvorledes man skal forhøje parcelhusejernes skattepligtige indkomster, fordi de bor i deres eget hus, så hænger disse to ting nøje sammen både i tid og i størrelsesorden. Det er derfor også klart, at der ikke kan ske nogen forrykkelse i denne balance i kraft af, at den ene slags bestemmelser hører hjemme i skatteløvgivningen og den anden i boliglovgivningen.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslaget. Vi er villige til en positiv